

ΚΑΡΜΕΛΑ

(Λύγημα)

Υπό Edmonde de Amicis.

(συνέχεια).

Ο διδύκτωρ ητο βαθέως συγκινημένος και ἐψιδύρισε: „Ατυχῆ μου φίλε!“

Μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε πάλιν ὁ Γαβριέλλος και ἐκάστη του ἀναπνοῆ ἐδεικνυεν ἐσωτερικὴν ταραχὴν, ἣν μάλιστα ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ.

— Δὲν γνωρίζεις ἀκόμη ὅλα. Σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἑσπέραν, ὅταν εὗρισκον οὕτω τὸ ἀτυχὲς πλάσμα πρὸ τῆς θύρας μου, τὴν ἐπαίρνα μαζῆ μου ἐπάνω, συνωμίλου μετ' αὐτῆς περὶ διαφορῶν πραγμάτων, ἀστείων και σοβαρῶν, ὅπως μοι ἤρχοντο· ἐπαίζω εἰς τὴν κιθάραν τὰ τραγούδια, τὰ ὅποια ἐκεῖνος — ὁ ἄλλος τῆ ἔτραγώδει και ὑπεκρινόμεν τὸν ἑραστήν ὅσον ἠμπόρου με τρυφερότητα, με ἀπελπισίαν, με ὄσας τρέλλαις ἐμπορεῖ νὰ ἐφεύρῃ ὁ ἑραστής και ἔπειτα ὑπέφερον τὰς θωπείας τῆς, ὅπως ὁ κύριος ἀνέχεται τὰς θωπείας τοῦ κυναρίου του. Ἄχ, μὴ μ' ἐρωτῆς πόσον σπαράσσεται ἡ καρδιά μου! Χιλιάκις καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀποτροπισαμοῦ, ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀπωθῆσω τὴν ἀτυχῆ μακρὰν μου, διότι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἄψυχον και νεκρὸν πτώμα, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην στιγμὴν αἰσθάνομαι πάλιν ὅτι εἰς τὴν ζῶην διατήρησις τῆς χάριτος εἶνε ἀξία και τῶν μεγίστων θυσιῶν και ὅτι μόνον ἐγὼ εἶμαι ὠρισμένος νὰ κατορθώσω τοῦτο. Ὄνομάσε τὸ μοῖραν, θέλησιν, τύχην· πρέπει νὰ το κατορθώσω. Ποσάκις φαύγει μακρὰν μου ὁ ὕπνος, ὅταν τὸ δυστυχὲς πλάσμα κἀθηται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας μου, ὅπου αἱ πεπλανημένοι φρένες τῆς τὴν δεσμεύουσι, ὅνα πᾶν δὲ δευτερόλεπτον νομίζω ὅτι βλέπω εἰς τὸ παραθύρον τὴν ὄχραν τῆς μορφῆν ἢ ἀκούω τὸ βᾶδισμά τῆς ἔξωθεν τῆς θύρας· εἰς τὰ ὄνειρά μου τὴν ἀκούω νὰ με καλῆ ἢ μ' ἐξεγείρει ἐκ τοῦ ὕπνου ὁ τρελλὸς γέλως τῆς ὡς ἡ ἐπαφὴ νεκρικῆς χειρὸς. Ποῖον θὰ ἦνε τὸ τέλος; Φοβοῦμαι νὰ ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν, και ἐν τούτοις καθ' ἡμέραν τὴν ζητῶ χιλιάκις, διότι αἰσθάνομαι ὅτι και ἐγὼ πλησιάζω νὰ παραφρονήσω, — κατὰ σταγόνας χάνω τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου και δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν βάσανον, — δὲν ἠμπορῶ.“

Ἡ φωνὴ του εἰς τὰς τελευταίας ταῦτας λέξεις μόλις ἠκούετο, μετ' ὄρμης δὲ ῥοιφθὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του, ὅστις συγκινημένος τὸν ἐδλίφεν εἰς τὸ στῆθος. Οὕτως ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι και κατελημμένοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, ἕως οὔ ὁ Γαβριέλλος αἴφνης ἐσηκώθη και μετ' ἀπαστραπτόντων βλεμμάτων ἠτένισε τὸν ἰατρὸν.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ῥώτησεν οὕτος.

— Καὶ ἐάν ποτε γίνῃ ὑγιής; Ἐάν — ὦ θεέ, — οἱ ὀφθαλμοί τῆς λησμονήσωσι τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο και νεκρὸν βλέμμα και τὰ χεῖλη τῆς ἀπομάθῃσι τὸ κενὸν ἐκεῖνο μέδιμα, ἐάν ἡμέραν τινα μοῦ εἰπῆ „Εἶσαι ὁ σωτήρ μου, σ' εὐγνωμόνῳ, ἔσο εὐλογημένος — σὲ ἀγαπῶ!“ συγχρόνως δὲ δακρύουσα ἐρυθρίασεν — ὦ, νὰ τὴν ἴδω κλαίουσαν θὰ ἦτο δι' ἐμὲ οὐρανία εὐδαιμονία! Ἐάν ἔπειτα πάντοτε ἠτρεπισμένην και φαειρὰν τὴν εὗρισκον πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, νὰ βοηθῆ αὐτὴν εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς και νὰ ἦνε ὁ ἥλιος και ἡ εὐλογία τῆς μικρῆς οἰκίας, νὰ ἐμπορῶ δ' ἐγὼ νὰ εἶπω, ὅτι ἐγὼ ἔπραξα ὅλα ταῦτα, ἐγὼ ἔσωσα τὴν ψυχὴν ταύτην ἀπὸ τὸν τάφον, ἐνερέισσα εἰς αὐτὴν νέον πνεῦμα ζωῆς και κατέστρεξα αὐτὴν ἰδικῆ μου, τὴν ἄλλο μου ἐγὼ, τὸ ὅποῖον ὁ οὐρανὸς μοῦ ἔγαρσε! ὦ, μόλις ἠθελον ἠμπορέσει νὰ βασταῆξω τὴν ἀνεκφραστον ταύτην εὐτυχίαν, μαζῆ τῆς νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν μητέρα μου και νὰ τὴν θέσω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὡς ἰδικὴν τῆς θυγατέρα!

Ἦτον ἐκτὸς ἑαυτοῦ και ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του, ὡσεὶ θέλων νὸ κρατηθῆ και νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὰς εἰκόνας, αἰτινες ἐπολιόρουν τὴν φαντασίαν του.

Τότε ἠκούσθη ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἡ φωνὴ τῆς Καρμέλας:

— Φίλατέ μου!

Ἁ Γαβριέλλος ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῆς τοῦ φίλου και εἶπε.

— Ἄφρσέ με μόνον· ἐς αὐριον!

— Χαῖρε! Ἐσο γενναῖος, Γαβριέλλε!

Ἀπαξ ἔτι ἐσφιγγὰν ἀλλήλων τὰς χεῖρας και εἶτα ἀπεμακρύνθη ὁ ἰατρός.

Ἁ Γαβριέλλος προῦχώρησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἤνοιξε και τὰ δύο παραθυρόφυλλα και ἀκούσας ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα ττοσηδεὶς ὑπὸ τῆς μαγευτικῆς εἰκόνας, ἣτις παρέστη πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἡ νύξ ἦτον ἠρεμος και ἀνέφελος, μόλις δὲ ἔπνεεν ἑλαφρὰ αὔρα· εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης ἔλαμπον αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν ὡς βευστὸς ἄργυρος, αἱ κεναὶ ὁδοί, ἡ ἀκτὴ, τὰ πάντα ἐφωτίζοντο και μακρὰν ἢ γαλιωνῶσα θάλασσα ἐφαίνετο ὡσεὶ φέρουσα ἐγγύτερον τὰ ὄρη τῆς Σικελίας, τὸσον πλησίον ἐφαίνοντο ταῦτα εἰς τὸν ἀποδ-αμβούμενον ῥοθαλμόν.

Ἄνεκφρατος πόθος ἐξώγκωσε τὸ στῆθος τοῦ Γαβριέλλου εἰς τὴν μαγευτικὴν ταύτην και εἰρήνην ἀποπνεύουσαν θέαν. „Ὁ ἀπολαύσω ἄρα γε και ἐγὼ ποτε τοιαύτην γαλήνην;“ εἶπε κατ' ἰδίαν, και ὅμως σφοδρῶς ἐπαλλεν ἡ καρδιά του, ὅτε προέκυψεν ἐκ τοῦ παραθύρου και διηύθυεν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν συνήθη τῆς Καρμέλας θέσιν.

— Καρμέλα!

— Ὅριστε, ἀγάπη μου. Ἐδῶ εἶμαι!

— Καὶ τί περιμένεις αὐτοῦ;

— Τί περιμένω; Αἶ, νὰ με φωνάξῃς νὰρθῶ ἐπάνω, ἢ μήπως ἀπόψε δὲν με θέλῃς;

— Ἐρχομαι νὰ σ' ἀνοίξω.

Ἡ Καρμέλα ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς τῆς και ἐκ τῆς χαρᾶς συνέκρουσε τὰς χεῖρας. Ἁ Γαβριέλλος ἔλαβε τὸν λύχνον, κατῆλθε τὴν κλίμακα και ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἡ κόρη εἰσῆλθεν, ἔλαβε τὸ φῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Γαβριέλλου εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρά τῆς και διὰ τῆς δεξιᾶς κρατοῦσα τὴν ἰδικὴν του ἤρχισεν ἐσπευσμένως ν' ἀναβαῖνῃ τὰς βαθμίδας λέγουσα συγχρόνως. „Ἐλα, ἔλα, καὶμένο μου πουλάκι! Ἐλα, δόσε ἔσθ' ἡ μικρὴ σου Καρμέλα τὸ χέρι, γὰ νὰ σὲ ὀδηγήσω.“

Ἄμα ὡς ὠνήθηεν ὁ Γαβριέλλος ἔλαβε πάλιν τὸν λύχνον ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς και ἐποποθέτησε δι' αὐτὴν κἀδισμα τουοτοτρόπως, ὡστε ἅπασα ἡ φωτεινὴ λάμψις ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, αὐτὸς δὲ ἐκἀθησεν ἀπέναντί τῆς. Εἶτα ἤρχισεν μετὰ τῆς ὑπομονῆς ἀγίου πάλιν τὰ θλιβερά του περᾶματα, ὅπως ἀφύπνισεν ἐν τῇ δυστυχῇ κεφαλῇ ἀκτινά τινα λογικοῦ, ἀναμνήσεως. Χιλιάκις ἐπαναλειφθέντα πειράματα, ἐκ νέου ἐπανελάμβανε και ἐπιπροσέθετε και ἄλλα με τὸ οὐδέποτε ἐξαντλούμενον ἐκεῖνο λεπτόν αἰσθημα τῆς καρδίας και ἤνοιξεν ὅλα τὰ βᾶθῃ τῆς ἐρώσεως, ἀλγοῦσης και ἀπέπιδος ψυχῆς του, — ὅλα εἰς μάτην. Αὐτὴ ἔβλεπεν αὐτὸν μόνον ἀτενῶς, ὡς ἂν ἠκροᾶζετο τοὺς λόγους του, ὅτε ὅμως ἐτελείωσεν, ἐγέλασε κατὰ τὸ συνήθες και εἶπε. „Μὰ τί ἔχεις; Πτωχὸ μου πουλί! Πόσο σὲ λυποῦμαι!“

Συγχρόνως δὲ ἔλαβε τὴν χεῖρά του, ἐθώπευσε και κατεφίλησεν αὐτὴν δεικνύουσα ὅλον αὐτῆς τὸν πρὸς αὐτὸν οἶκτον.

Αἴφνης ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ στῆθους του, ἐν ᾧ δὲ αὐτὸς τὴν ἔσυρεν ἐγγύτερον, τῷ ἐψιδύριζεν ἐρωτικὸς λόγους και ἀνεπαύετο εἰς τοὺς βραχιόνιας του ὡς κερμηκὸς παιδίον. Ἐθώπευε διὰ τῆς χειρὸς του τὴν ἄτακτον κόμην τῆς, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς πρὸς τὸ παράθυρον, δι' οὗ ἡ σελήνη ἔρριπτε τὸ ἄπλετον φῶς τῆς, και ἐπέθυγε θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ ἄγνου και ὠραίου μετώπου τῆς. Τότε αὐτὴ ἀνεπήδησεν, ἔσθη ὀρθία πρὸ αὐτοῦ και ὀπισθοχωροῦσα ἐν βῆμα, τῷ εἶπεν ὡσεὶ ἐναντιουμένη.

— Μὰ ὄχι ἔσθη!

Συγχρόνως εἰς τοὺς χαρακτῆράς τῆς διηύγασεν ἔκφρασις διαλογισμοῦ, ἣν οὐδέποτε πρότερον εἶχε παρατηρήσει ὁ Γαβριέλλος και ἣτις τῷ ἀπέκοψε τὴν ἀναπνοήν. Ἰστατο ἀκίνητος και τὰ χεῖλη του διέφυγεν ἑλαφρὰ κραυγῆ, ὅτε αὐτὴ ἀτενῶς προσβλέπουσα αὐτὸν σχεδὸν μετ' αὐστηρότητος εἶπε τοὺς λόγους.

— Μήπως εἶμαστε ἡμεῖς οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι;

Ἡ καρδιά τοῦ Γαβριέλλου ἐκινδύνευε νὸ διαρραγῆ· ἦτον ἄρα γε φῶς τοῦτο;

Μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἀνέμενεν ἐλπίζων, τρέμων, ἄχ! και ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἤρκεσε ν' ἀπωθῆσθαι αὐτὸν πάλιν μακρὰν τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐνόμιζεν ἤδη σχεδὸν ἐπιτευχθέντα. Ἄντι τῆς φωτεινῆς ἀκτινός, ἣν ἤλαμψε νὰ ἴδῃ, τὰ πάντα ἔγινον πάλιν βαθεῖα και ζοφερά νύξ· ἐνόμιζεν ἑαυτὸν βλέποντα φοβερὸν ὄνειρον, ὅτε αἴφνης εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λύχνου ἡ τρελλὴ κόρη ἤρχισεν νὰ χορεύῃ, και ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὀνδριῶν πῖλον ἐπιθέσασα και γελῶσα και ἀγρίως ἄδουσα νὰ πηδᾷ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Καρμέλα! ἀνεφώνει ὁ Γαβριέλλος πλήρης πικρίας και ἄλλους, ἀλλ' αὐτὴ οὐδὲως προσέχεν, ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ και νὰ πηδᾷ και ὅτε οὕτος ἐδοκίμασε νὰ τὴν κρατήσῃ, αὐτὴ ἀπεσπάσθη βιαίως ἀπὸ τῶν βραχιόνων του, κατῆλθε δρομαίως τὴν κλίμακα, διῆλθε τὴν ἀγορὰν και μακρόθεν ἠκούοντο ἀκόμη οἱ τραχεῖς φθόγγι τῆς. „Καρμέλα!“ ἀνεφώνησεν ἀπαξ ἔτι και προέκυψεν ἐκ τοῦ παραθύρου, νομίζων ὅτι θὰ ἴδύνατο νὰ τὴν φέρῃ ὀπίσω. Ἄλλ' αὐτὴ πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἀφανισθῆ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων του, καλύψας δὲ τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του κατέπεσεν ἐξηνητλημένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. (Ἐπεται τὸ τέλος).